ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਜੈਪੁਰ

ਬਨਾਮ

ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨ (ਮੁੱਲਾਂਕਣ) ਅਤੇ ਹੋਰ

(2010 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 8590)

19 ਮਾਰਚ, 2020

[ਆਸ਼ੋਕ ਭੂਸ਼ਣ ਅਤੇ ਮੋਹਨ ਐਮ. ਸ਼ਾਂਤਨਗੌਦਰ, ਜੇ. ਜੇ.]

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961:

ਉਪ ਧਾਰਾ 32 (2) ਅਤੇ 143 (ਆਈ-ਏ)-ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ-ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਲੇਵੀ-100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਸੈਸੀ-ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਧਾਰਾ 32 (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਉਂਕਿ ਘੱਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਿਰਫ 75% ਤੱਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਸੀ, ਅਸੈਸਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਘੱਟ ਹੋਣ' ਤੇ 75% ਤੱਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ-ਧਾਰਾ 143 (ਆਈ-ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ-ਮੰਗ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਅਸੈਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ-ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ-ਅਸੈਸੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ - ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ-ਆਯੋਜਿਤਃ ਧਾਰਾ 143 (ਆਈ-ਏ) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਘੱਟ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਨੂੰ 75% ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ 1991 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ-100% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ, ਮਾਲੀਏ' ਤੇ ਹੈ-ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਅਜਿਹੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ-ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 143 (ਆਈ-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆਃ

ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਆਯੋਜਿਤਃ ਇੱਕ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

ਆਯੋਜਿਤ: 1. ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ 1-4-1989 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਯਾਨੀ 01-04-1989 ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹਨ ਭਾਵ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1991-92 ਲਈ। ਬਦਲਵੀਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਰਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਐਲਾਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਏ) ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। [ਪੈਰਾ 12 ਅਤੇ 13] [1002-E; 1003-E-F]

2. ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸੀ। ਵਿੱਤ ਬਿੱਲ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੈਮੋਰੰਡਮ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਸੀ। ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਘੱਟ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 16 ਅਤੇ 19] [1005-ਡੀ; 1007-ਬੀ]
ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁਹਾਟੀ ਬਨਾਮ ਸਤੀ ਆਇਲ ਉਦਯੋਗ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2015) 7 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 304: [2015] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1099; ਕੇ. ਪੀ. ਵਰਗੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਆਈ. ਟੀ. ਓ, (1981) 4 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 173: [1982] 1 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 629-ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

3. ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 32 ਵਿੱਚ ਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ' ਤੇ ਗਿਣੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ 75% ਤੱਕ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਇਹ ਰਿਟਰਨ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ 31-12-1991 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ 75% ਦੀ ਬਜਾਏ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 333,77,70,317/- ਰੁਪਏ ਦੀ 100% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 25% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ 75% ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ 25% ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (-) 3,43,94,90,393/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਿਹਾ। 25% ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ

ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਕਮੀ, ਕਰਦਾਤਿ ਦੀ ਘਾਟੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। 100% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 14 ਅਤੇ 15] [1003-ਜੀ-ਐੱਚ; 1004-ਬੀ-ਡੀ]

4. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, 25% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾਤਿ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਹੀ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਲਾਅਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਦੁਆਰਾ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 75% ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁੰਝ ਗਈ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਿਆਂ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ 100% ਘਟੀਆ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿਤੀ 31-03-1992 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ 20% ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
[ਪੈਰਾ 21] [1007- ਡੀ - ਈ]
5. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿ ਨੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਮਾਲੀਏ ਉੱਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਕੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵ੍ਹਿਸਪਰ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 25% ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਯੰਤਰਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। [ਪੈਰਾ 22] [1007- ਐੱਫ - ਐੱਚ; 1008- ਏ]

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ
[2015] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1099 ਪੈਰਾ 17 ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[1982] 1 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 629 ਪੈਰਾ 18 ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ: 2010 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 8590

ਡੀ ਬੀ ਸਿਵਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਅਪੀਲ (ਰਿੱਟ) ਨੰਬਰ 837/1993 ਵਿੱਚ ਜੈਪੁਰ ਬੈਂਚ, ਜੈਪੁਰ ਵਿਖੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਦੇ 13-11-2007 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ.

ਅਰਿਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਰੋਹਿਤ ਕੇ ਸਿੰਘ, ਮਿਰਜ਼ਾ ਕੇਏਸ਼ ਬੇਗ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅੰਸ਼ਰੁਤਾ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਵਕੀਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਰੂਪੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਾਰਗੀ ਖੰਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਆਸ਼ ਭਾਰਦਵਾਜ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਨਿਲ ਕਟਿਆਰ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਅਸ਼ੋਕ ਭੂਸ਼ਣ, ਜੇ.

1. ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜੈਪੁਰ ਬੈਂਚ, ਜੈਪੁਰ ਵਿਖੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 13-11-2007 ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ 1993 ਦੀ ਸਿਵਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਅਪੀਲ (ਰਿੱਟ) ਨੰਬਰ 837 ਨੂੰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਤਹਿਤ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

2. ਇਸ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੰਖੇਪ ਤੱਥ ਹਨ:

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 617 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1991-92 ਲਈ 30-12-1991 ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ (-) 427,39,32,972/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਮੁੱਲ 'ਤੇ 75% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ 333,77,70,317/- ਰੁਪਏ ਦੇ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 32 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਰਦਾਤਿ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਸਿਰਫ 75% ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਅਸੈਸੀ ਨੇ ਆਰਜ਼ੀ ਮਾਲੀਆ ਖਾਤੇ, 31-03-1991 ਦੀ ਬੈਲੇਂਸ ਸ਼ੀਟ, ਕੁੱਲ ਸਥਿਰ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ, ਕੰਪਿਊਟੇਸ਼ਨ ਚਾਰਟ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦੇ ਚਾਰਟ ਨਾਲ ਰਿਟਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਕਤ ਰਿਟਰਨ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

3. ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1) (ਏ) ਮਿਤੀ 12-02-1992 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸੂਚਨਾ ਅਸੈਸਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ 25% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਘੱਟ ਹੋਣ ਨੂੰ 75% ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਤਹਿਤ 8,63,64,827 ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ

ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਜੈਪੁਰ ਬਨਾਮ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨ (ਮੁਲਾਂਕਣ) [ਆਸ਼ੋਕ ਭੂਸ਼ਣ, ਜੇ.]

ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ, 1961 ਮਿਤੀ 18-02-1992 ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਮੰਗ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ. ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵਿਰੁੱਧ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 264 ਤਹਿਤ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ 75% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੀ ਆਮਦਨ 3,43,94,90,393/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸੈਸਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ 28-02-1992 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 264 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 31-03-1992 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰਕ ਦੇ ਕੇ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ 'ਵਾਧੂ ਰਕਮ' 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ 20% ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਵਾਧੂ ਰਕਮ' ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਜਿੱਥੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਆਮਦਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) (ਬੀ) ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਾਧੂ ਉੱਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਟੈਕਸ ਜੋ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਵਸਥਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੈੱਸਿੰਗ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ 83,44,42,579 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ' ਤੇ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

4. ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ 7,67,68,717/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ 1992 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2267 ਰਾਜਸਥਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੈਪੁਰ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ 19-01-1993 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ ਧਾਰਾ 143(1- ਏ) ਤਹਿਤ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਪਣੇ 13-11-2007 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ।

5. ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਿਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਰੂਪੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

6. ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਿਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਟੈਕਸ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਨੰਬਰ 549 ਮਿਤੀ 30-10-1989 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ 1961 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ 20% ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਥੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਆਮਦਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਵਾਧੂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਣਵਰਤੇ ਘਾਟੇ ਅਤੇ ਅਣਵਰਤੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਪੇਸ਼ ਵਪਾਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁੱਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ 100% ਤੋਂ 75% ਤੱਕ ਘਟਾਉਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸੀ। ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛਾਪ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਦਾਤਿ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ।

7. ਮਾਲੀਏ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੰਡਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਦਾਤਿ ਪਹਿਲਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦਰਸਾਉਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮਾਲ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।

8. ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ।

9. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

10. ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈਏ, ਧਾਰਾ 143 ਅਤੇ 143(1) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯੋਜਨਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ।ਧਾਰਾ 143 (1) (ਏ) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ:

"143. (1) (ਏ) ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 139 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿਟਰਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਧਾਰਾ 142 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, -

(1) ਜੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਅਜਿਹੀ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਰੋਤ' ਤੇ ਕੱਟੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਗੀ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ

(ii) ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ' ਤੇ ਕੋਈ ਰਿਫੰਡ ਬਕਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਦਾਤੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕਰਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨੀ ਗਈ ਆਮਦਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਰਥਾਤ-

(i) ਰਿਟਰਨ, ਖਾਤਿਆਂ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਣਿਤਿਕ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ;

(ii) ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ, ਕਟੌਤੀ, ਭੱਤਾ ਜਾਂ ਰਾਹਤ, ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਰਿਟਰਨ, ਖਾਤਿਆਂ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ;

(iii) ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ, ਕਟੌਤੀ, ਭੱਤਾ ਜਾਂ ਰਾਹਤ, ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਰਿਟਰਨ, ਖਾਤਿਆਂ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ' ਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਯੋਜਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ

ਕਿ ਉਕਤ ਸਮਾਯੋਜਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾਃ ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਖੰਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸੂਚਨਾ ਉਸ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੱਲਾਂਕਣਯੋਗ ਸੀ।

11. ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਃ

"143. (1-ਏ) (ਏ) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਖੰਡ (ਏ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ, ਕਿਸੇ ਰਕਮ ਦੁਆਰਾ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰੀ, (1) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵੀਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਖੰਡ (ਏ) ਦੇ ਉਪ-ਖੰਡ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੇਜੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ।
(i) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵੀਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਖੰਡ (ਏ) ਦੇ ਉਪ-ਖੰਡ (i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੇਜੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ।
(ii) ਜਿੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਰਿਫੰਡ ਬਕਾਇਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਰਿਫੰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿਣੇ ਗਏ ਵਾਧੂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ ਨਾਲ ਘਟਾਓ।
(i)

12. ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ 1-4-1989 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਦਲਵੇਂ ਉਪ-ਸੈਕਸ਼ਨ (1-ਏ) ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆਃ

"143. (1-ਏ) (ਏ) ਜਿੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਖੰਡ (ਏ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ-

(i) ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਜਾਂ

(ii) ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰੀ,-

(ਏ) ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਖੰਡ ਦੇ ਉਪ-ਖੰਡ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਕਰੇਗਾ।

ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਵੀਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਜੋ ਚਾਰਜਯੋਗ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੇਜੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੋ;

(ਬੀ) ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰੋ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਬਰਾਬਰ ਟੈਕਸ ਦੇ 20 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਜੋ ਕਿ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਚਾਰਜਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੇਜੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੋ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1)

(ਸੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੀ ਜਿੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਰਿਫੰਡ ਬਕਾਇਆ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਰਿਫੰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਘਟਾਓ) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਬੀ), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ।"13. ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਯਾਨੀ 01-04-1989 ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹਨ ਭਾਵ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1991-92 ਲਈ। ਬਦਲਵੀਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਰਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਐਲਾਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਏ) ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ।

13. ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਯਾਨੀ 01-04-1989 ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹਨ ਭਾਵ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1991-92 ਲਈ। ਬਦਲਵੀਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਰਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਐਲਾਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਏ) ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦਾ 20% ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਜਿੱਥੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਆਮਦਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਨੁਕਸਾਨ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਤੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

14. ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੁਆਰਾ

ਤੀਜਾ ਉਪਬੰਧ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆਃ "ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1991 ਨੂੰ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਖੰਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਲਾਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਲਾਅਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ' ਤੇ ਗਿਣੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਪੱਤਰਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ।

15. ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ' ਤੇ ਗਿਣੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ 75% ਤੱਕ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਇਹ ਰਿਟਰਨ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ 31-12-1991 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ 75% ਦੀ ਬਜਾਏ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 333,77,70,317/- ਰੁਪਏ ਦੀ 100% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 25% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ 75% ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ 25% ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (-) 3,43,94,90,393/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਿਹਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ 25% ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੀ ਘਾਟੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। 100% ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਨੂੰ 01-04-1989 ਤੋਂ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।ਵਿੱਤ ਬਿੱਲ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਮੋਰੰਡਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀਃ

"ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਾਧੂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 143 (1) (ਏ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਾਪਸ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਦੋ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਘਾਟੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।
ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਿੱਲ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 143 (1) (ਏ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨੀ ਗਈ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਉੱਤੇ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਚਾਰਜਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦਾ ਉਸ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਬਿੱਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵੀਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਹੁੰਦੀ।

ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸੋਧ 1-4-1989 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1989-1990 ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।

16. ਮਾਲੀਆ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿੱਤ ਬਿੱਲ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੈਮੋਰੰਡਮ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਸੀ।

17. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁਹਾਟੀ ਬਨਾਮ ਸਤੀ ਆਇਲ ਉਦਯੋਗ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2015) 7 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 304 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਗੁਹਾਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੋਧ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਤਰਕਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈਃ

"9. ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਸਰਸਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ' ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਹੈ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ 20% ਦੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ।

18. ਕੇ. ਪੀ. ਵਰਗੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਆਈ. ਟੀ. ਓ. (1981) 4 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 173 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਿਰਫ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪੈਰੇ 21 ਅਤੇ 25 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨਃ

"21. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧਾਰਾ 143 ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।(1-A). ਅਸੀਂ ਇਹ ਜੋੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ. ਕੇ. ਸਿੰਥੇਟਿਕਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਾਰ' ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਨਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਕੇਪੀ ਵਰਗੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਆਈਟੀਓ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 (2) ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀਃ (ਕੇ ਪੀ ਵਰਗੀਜ਼ ਕੇਸ, ਐਸ ਸੀ ਸੀ ਪੀ 179, ਪੈਰਾ 4: ਐਸ ਸੀ ਆਰ ਪੀ 639)

"52. (2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜੇਕਰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਰਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੂੰਜੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਉਚਿਤ ਬਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਮੁੱਲ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਪੂੰਜੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਅਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ, ਅਜਿਹੀ ਪੂੰਜੀ ਸੰਪਤੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਉਚਿਤ ਬਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

25. ਇਸ ਲਈ ਵਰਗੀਜ਼ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਸਬਕ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਘੱਟ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿ ਨੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮਾਲੀਏ ਉੱਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਕੇ ਮਾਲੀਏ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕਰਦਾਤਿ ਨੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਸੀਂ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੋਧ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਗੁਹਾਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ 2 ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

19. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1993 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉੱਥੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਘੱਟ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

20. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ 100% ਕਮੀ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।

21. ਅਸੀਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ 25% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾਤਿ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਲਾਅਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1991 ਦੁਆਰਾ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 75% ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁੰਝ ਗਈ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਿਆਂ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ 100% ਘਟੀਆ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿਤੀ 31-03-1992 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ 20% ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

22. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ i.e 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ. ਸੈਕਸ਼ਨ 143 (1-ਏ) ਇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮਾਲੀਏ 'ਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਕੇ ਮਾਲੀਏ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵ੍ਹਿਸਪਰ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ 100% ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 25% ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਯੰਤਰਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁਹਾਟੀ ਬਨਾਮ ਸਤੀ ਆਇਲ ਉਦਯੋਗ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਉਪਰੋਕਤ) ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਐਲਾਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਘੱਟ ਰਕਮ ਕਰਦਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 143 (1-ਏ) ਦੀ ਮਕੈਨੀਕਲ ਵਰਤੋਂ ਬੇਲੋੜੀ ਸੀ।

23. ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ 28-02-1992 ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਹੋਏ 12-02-1992 ਦੇ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਾਂ.

ਕਲਪਨਾ ਕੇ. ਤ੍ਰਿਪਾਠੀ

ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Advocate Shifa Kler